

АНДРЭЙ БАЛКОЎСКІ

ГАЛОЎНЫ ГЕРОЙ

памірае ў канцы

Балкоўскі Андрэй

Галоўны герой памірае ў канцы

«Автор»

2026

Андрэй Б. І.

Галоўны герой памірае ў канцы / Б. І. Андрэй — «Автор», 2026

Уявіце свет, дзе саламяны голем здольны на шчырае каханне, бясконцае кукурузнае поле хавае ў сабе гіганцкае жывое сэрца, а фантастычны чарадзеі прапаноўвае сваім ворагам паласавацца свежымі булачкамі. Зборнік, які вы трымаеце, — гэта куды больш, чым проста правакацыя ў назве. Гэта захапляльны лабірынт з хімернай прозы, абсурду і філасофіі. Чаму гэтую кнігу варта прачытаць? Яна кідае выклік звыклым формам. Аўтар сцірае мяжу паміж жывым і штучным, чалавечым і механічным. Праз прызму фантастычных вобразаў кніга даследуе самоту, межы нашага ўспрымання і невядомыя дагэтуль пачуцці. Гэта інтэлектуальная проза для тых, хто шукае глыбокія падтэксты. Галоўны герой памірае ў канцы, але важней за ўсё тое, што з ім адбываецца да фіналу.

© Андрэй Б. І., 2026

© Автор, 2026

Содержание

Спіканон	6
I. Саламянае сэрца	7
Конец ознакомительного фрагмента.	9

Балкоўскі Андрэй

Галоўны герой памірае ў канцы

Балкоўскі, А. І.

Б20 Галоўны герой памірае ў канцы / Андрэй Балкоўскі. — Мінск : Чатыры чвэрці, 2026.
— 188 с. ISBN 978-985-581-860-2.

© Афармленне. ТДА «Выдавецтва “Чатыры чвэрці”», 2026

Прысвячаю гэты зборнік сваім універсітэцкім выкладчыкам, дзякуючы якім я знайшоў сябе і свой аўтарскі стыль пісьма.

Дзякую ўсім сваім блізкім сябрам, якія верылі ў мяне і чыталі гэтыя творы ў іх першапачатковым выглядзе.

Дзякую маці і бацьку за вялікую любоў і падтрымку.

Спіканон

Неаэкспрэсіяністычная проза

I. Саламянае сэрца

Сэрца маладой аленіхі забілася хутчэй, калі яна адчула шоргат апалага лісця за сабой. Жывёла павярнула шыю ў бок дзікіх кустоў і, затоена дыхаючы, замёрла на адным месцы. На сваю бяду, аленіха прыйшла шукаць сюды спелыя ягады і салатзейшую кару — у кустах прыхаваўся сапраўдны драпежнік.

Сэрца Спіканона не білася, калі ён назіраў за істотай. Па яго жылах не цякла кроў, а значыць, і ў саламяным сэрцы не было ніякай неабходнасці. Яно адказвала толькі за дастатковую натуральнасць формы голема ў параўнанні з чалавечай формай. Прытым сэрца саламянага голема было вельмі прыгожым, створаным сапраўдным майстрам сваёй справы з соцень малючкіх каласкоў і зярнятак, якія таксама складалі і ўсе ўнутраныя органы Спіканона.

Драпежнік накінуўся на сваю зда бычу з манеўрам рысі. Спіканон па ва ліў аленіху на сырую зямлю і імгненна забіў, а затым упіўся ў яе мякаць сваімі іголкамі-пазногцямі. Голем разглядаў тушу і не мог асэнсаваць, што такі ж бруд, магчыма, завернуты ў кожны дзейсны механізм, як і ў яго самога. Скончыўшы ўсе прыгатаванні, Спіканон закінуў тушу істоты сабе на плечы і павольна пасунуўся да роднай вежы.

Каля хаты раскацістым гаўканнем голема сустракаў празорлівы шчанюк — такі ж самы канструкт, толькі на парадак ніжэйшы за Спіканона і без вачэй. Добраму сабаку нюх верны шлях паказвае, таму малы Рыцын ніколі не гараваў пра адсутнасць зроку, тым больш што і не было чым гараваць. Пах свежага мяса шчанюк пачуў яшчэ за вярсту адсюль, але толькі цяпер, калі Спіканон узбіраўся на каменны ганак, абвясціў вяртанне голема свайму гаспадару.

— Выдатнае паляванне, Спіканон, — павітаў чарадзея сваё стварэнне, — кладзі яе да печы, я згатую нам шыкоўную вячэру.

Голем пакорна зрабіў тое, што сказаў яго бацька, — Мейстар Цырман, знакамiты на ўсё наваколле чараўнік і знахар. Туша жывёлы з'ехала з моцных плячэй Спіканона і глухім ударам абвалілася на жалезную падлогу ля распаленай печы. Спіканон заглянуў унутр: абвугленыя галавешкі пранізвала ярка-ружовае полымя.

Пакой быў адначасова і кухняй, і сталовай, і гаспёўняй: каля печы віселі розныя загатаваныя травы і грыбы, у цэнтры размяшчаўся пышны стол з тасёмчатым абрусам, а па краях і на кожнай сцяне красаваліся розныя артэфакты мінуўшчыны або вядомыя карціны. Праз паўднёвую частку з падлогі і да столі каля сцяны ўздымалася драўляная лесвіца з незлічоных ступеняў. На наступным паверсе быў ужо ўласны пакой Мейстара, а ўнізе жыў і бавіў час Спіканон разам з Рыцынам.

Мяса выдатна засмажылася ў печы, і голем падхапіў гаршчок са стравай з дапамогай рагача, паставіў на прыпечак. Затым акуратна ўзяў гарачы кавалак і пераклаў на срэбнае блюда, не адчуваючы ніякага болю.

— Страва гатова, Мейстар Цырман, — загаварыў ён прыгожым юнацкім голасам.

— Нясі яе сюды, мой хлопца, і раздзялі са мной сённяшняю вячэру, — з гэтымі словамі Мейстар разліў у шклянкі чыстага чырвонага віна.

Голем паставіў перад чараўніком страву і сам сеў каля яго. Мейстар пачаў прагна адрываць ад мяса кавалкі і жаваць іх, смажаніна хрумсцела ў яго на зубах.

— Аддасі вось гэтую костку Рыцыну. Хай крыху папрактыкуецца перагрызаць галёначныя косткі, яму яшчэ спатрэбіцца.

Мейстар паклаў самую большую костку ў далонь голема, і яны чокнуліся шклянкамі, чараўнік запіў страву віном, а Спіканон проста заліў яго сабе ў рот і нічога не адчуў. Яму толькі падумалася, што зараз гэтая вадкасць будзе блукаць па ўсіх яго кішках.

— Мейстар Цырман, а ў мяне ёсць такое ж унутры, што я бачыў, калі разбіраў тушу істоты?

— У адрозненне ад Рыцына, я стварыў цябе ў поўнай адпаведнасці з млекакормячай істотай — чалавекам. Ты — мой сапраўдны сын, Спіканон, і я вельмі ганаруся тым, якім ты атрымаўся.

— Але я не буду чалавекам, Мейстар, калі я нічога не адчуваю. Мне не знаёмы ні боль, ні голад, ні перажыванні. Я таксама не ведаю, што такое сон.

— Бо ўсё проста, мой хлопча, ты звышчалавек. Ты — істота, пазбаўленая ўсіх хібаў простых людзей. І павер мне, у іх такіх хібаў вельмі шмат. І яны ненавідзяць адзін аднаго праз хібы. Яны гатовы забіваць адзін аднаго, каб адчуць сябе крыху лепш і на хвіліну пазбавіцца думак аб сваёй недасканаласці. Ты ніколі не будзеш такім, Спіканон.

Вячэра скончылася, і чараўнік падняўся ў свой пакой. Голем спаліў рэшткі ежы ў печы, пасля чаго патушыў яе і пайшоў да сябе. Травяны шчанюк адказна ўзяўся за гвалтаванне косткі: ён як мог стараўся пракусіць яе сваімі моцнымі сківіцамі, але гэта не адразу атрымоўвалася. Рыцын заносіў костку над галавой, уздымаючы невялікую зялёную шыю ўверх, пасля чаго кідаў яе на драўляную падлогу і таптаў лапамі. Спіканон толькі назіраў за гэтым усю ноч, пакуль на раніцу сабаку ўсё ж не ўдалося пракусіць костку і раздрабніць яе напалову. Пасля гэтага Рыцын сціх і сеў на заднія лапы.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.